

endelige rapport. Men vi vil i hvert fald se meget positivt på det og i udvalgsarbejdet spørge justitsministeren om yderligere et par forhold, bl.a. i forbindelse med det, der står om, at momsens på advokatsalærer skal gå til den offentlige retshjælp. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at vide, om det reelt har fundet sted, eller om momsens på advokatsalærer blot er endt i statens store kasse.

Helge Adam Møller (KF):

Det er forholdsvis begrænset, hvad kan jeg føje af nyt til debatten, så lad mig gøre det rimelig kort.

Formålet med beslutningsforslaget, nemlig at styrke borgernes retsstilling og forbedre borgernes adgang til at benytte domstolene, er jeg og Det Konservative Folkeparti selvfølgelig, som jeg kan fornemme at alle andre også er, enige i er et godt og et rigtigt formål. Men ud over det gode formål har forslaget jo også en negativ eller ubehagelig konsekvens. Det betyder et kraftigt forøget skattetryk, hvis man ikke kan skaffe pengene på en anden måde, og det koster altså noget. Det koster mange hundrede millioner kroner, og det er der ikke noget galt i. Sådan er det jo for os politikere: vi skal prioritere indimellem.

Vi vil godt være med til at lave en prioritering, hvor vi på den ene side ikke ønsker at øge skatterne, tværtimod – i hvert fald vil vi Konservative det ikke. Jeg er ikke sikker på, at jeg taler på hele regeringens vegne, men jeg gør det på De Konservatives. Vi vil også godt være med til at forbedre borgernes retsstilling, og prioriteringen er vi villige til at foretage til efteråret eller vinteren, når Retsplejerådets betænkning kommer.

Anne Baastrup (SF):

Der er én ting, som der ikke er nogen af ordførerne, der har været opmærksom på. Det er, at dette beslutningsforslag er karakteristisk ved, at det lægger op til en gradvis gennemførelse af sit indhold, og det vil sige, at en afvisning af den ene grund, at man ikke kan få finansloven for 2004 til at hænge sammen, er en afvisning bare for en sikkerheds skyld. Der er ikke nogen bestemmelse om, hvornår hele beslutningsforslaget skal gennemføres, så jeg vil opfordre ordførerne fra regeringspartierne og Socialdemokratiet til at huske meget på alle de meget pæne ord, der er kommet, for så kan vi fastholde, at dette

forslag om at styrke borgernes retssikkerhed skal gennemføres gradvis.

Nogle af punkterne er identiske med indholdet af det beslutningsforslag, som SF havde til første behandling for en måneds tid eller to siden, og også dengang var der en efter omstændighederne relativt velvillig opfattelse af det.

Kl. 17.00

Det er SF's opfattelse, at det er en god vej at gå gradvis at forbedre borgernes retsstilling, således at man har råd til at få behandlet sin sag ved domstolene og også får bedre adgang til retshjælpsinstitutionerne.

Der oplever jeg, at den beskrivelse af det oprindelige grundlag for, hvordan man fandt penge til retshjælpsinstitutionerne, er ganske interessant: Man brugte i 1978 25 mio. kr. til retshjælpsinstitutionerne, og i 2001 brugte man 26,4 mio. kr. – samme slags kroner vel at mærke – uden at man på nogen måde har forsøgt at holde fast i det tilsagn, man fik i slutningen af 1970'erne om, at de penge, der kom ind ved momsbelægning af advokatens salær, naturligt skulle bruges til retshjælp. Det synes jeg er en meget flot pointe, som forslagsstillerne her er kommet frem til.

Der er én ting, hvor jeg synes, vi i højere grad skal prøve at dyrke sagen lidt mere, og det drejer sig om den omvendte bevisbyrde. Jeg er fuldstændig opmærksom på, at forslagsstillerne jo her peger på den situation, hvor man som social klient udsættes for nogle fuldstændig vanvittige beslutninger fra forvaltningens side, og hvor man selv skal løfte bevisbyrden. Jeg har selv kendskab til en række af den type sager, og jeg ved, at det er ekstremt vanskeligt for borgeren at bevise, at myndigheden har begået fejl. I forvejen har man et problem med overhovedet at få de ydelser, man er berettiget til. Laver myndigheden så i den forbindelse en fejl, må man meget ofte som borger affinde sig med det, fordi myndigheden for at bevise, at myndigheden har begået en fejl, er ekstremt lille.

Det, der selvfølgelig er problemet med den formulering, som forslagsstillerne bruger i det her punkt, er, at det er totalt generelt. Den indskrænkning, der ligger i bemærkningerne, er jo præcis ikke omfattet af selve forslaget, som i givet fald vil komme til vedtagelse. Så der skal vi nok have dyrket lidt, hvad det er for en tekst, der så skal stå, i det omfang forslagsstilleren ønsker at beslutningsforslaget skal gå til vedtagelse.

Men generelt en accept og støtte fra SF's side.